

[Oluf Pedersen.]

af fedevarer. Og vi køber korn; når vi ikke køber foderkorn, køber vi majs og andre foderstoffer.

Så vil man angive som grund, at ved hjælp af en kornordning sikrer man billigere brød. Jeg har tidligere været inde på, hvordan dette forhold ligger. Ærede medlemmer har haft al lejlighed til at gøre bekendtskab med de tal, jeg bruger, og til at gøre de kritiske bemærkninger til tallene, som de finder anledning til, og tallene er ved given lejlighed gentaget her i tinget foranlediget af et medlem, der ikke kunne forstå dem. Se, man gør op i bemærkningerne til den kornlov, der blev fremsat i fjor, at med en kornpris på 70 kr. og en brødpris på 1 kr. 17 øre for et 4 kg rugbrød ville statstilskuddet til nedsættelse af rugbrødsprisen blive på 92 mill. kr. — har den ærede ordfører forstået det? det har sin interesse. Altså, en kornpris på 70 kr. og en brødpris på 1 kr. 17 øre for et 4 kg rugbrød uden nogen kornordning ville medføre en udgift for staten på 92 mill. kr. Nu fik man en kornordning, og det er oplyst i udvalget og findes i bilag til betænkningen — et bilag, der vist ikke er kommet endnu, men det kommer vel engang —, at man med en kornpris på 54 kr., som foreslået af regeringen, altså en 16 kr. lavere pris, og med uforandret brødpris regner med, at der bliver en udgift for statskassen på 104 mill. kr., altså 12 mill. kr. mere. Det vil med andre ord sige, at nedsættelsen af kornprisen ved en kornordning ikke har bevirket en lavere brødpris og heller ikke en lavere udgift for staten ved at opretholde denne brødpris på 1 kr. 17 øre. Man kan gøre ofret for landbruget op og sige: ja, men det ofrer jo — lad os sige, det skal aflevere 4 millioner tønder, og det kommer til at aflevere dem til en pris, der måske er disse 14 eller 16 kr. lavere, ja, så skal det ofre 64 mill. kr., og så kan man sige, at det er det offer, som landbruget skal betale, og om det vil det ærede medlem hr. Pinstrup og andre måske sige: ja, men det er jo et forfærdeligt stort offer, landbruget må bringe.

Men hvad er meningen med det? Meningen må dog være, at brødet skal blive billigere for forbrugerne, eller at der skal blive en mindre udgift for statskassen, og så viser det sig, at statskassens udgifter bliver større.

Nu har jeg nævnt det så mange gange. Er mit regnestykke ikke rigtigt? Men hvis det er rigtigt, synes jeg, det må være en advarsel imod at lave det sådan. Jeg er slet ikke i tvivl om, at det er naturligt, at det virker på den måde, for der løber så mange omkostninger på ved en ordning; ja, jeg tror ikke engang, at der i de 104 mill. kr. er medregnet udgifterne til kornnævnet og alt det; de dækker kun statstilskuddet til rugbrødet, og så kommer der en yderligere udgift på nogle millioner. En sådan dyr lovgivning er det, de fire gamle partier praktiserer os på, og jeg hørte, at kommunisterne nu også vil være med; det er der vel ikke noget at sige til, det er i og for sig meget godt på linie med deres almindelige fejtagelser eller hvad man nu skal kalde det for. Man opnår ved en kornordning mindre produktion, og man opnår et offer for landbruget, uden at det giver noget resultat i retning af lavere brødpris eller mindre udgift for staten.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord om den pris, der fastsættes overfor landbruget, og vor stilling dertil. I fjor var prisen på brødkorn ansat til 50 kr. pr. td.; i det lovforslag, som blev forelagt af regeringen i år, blev den ansat til 54 kr. pr. td. Det forekommer mig mærkeligt, at man vil forhøje kornprisen med 4 kr., når man tager i betragtning, at der har været et betydeligt fald i kornpriserne; derfor mener jeg, det var uforsvarligt. Og man må jo ikke overse, at i det øjeblik kornordningen er trådt i kraft, har staten overtaget og forpligtet sig til at betale de 4 millioner tønder, eller hvor meget det drejer sig om, med den i kornloven angivne pris, uafhængigt af om der kommer et prisfald. Nu ved jeg godt, at ærede medlemmer kan sige, at der kommer ikke noget prisfald. Det ved man jo ikke, men vi har et fortilfælde, Madsen-Mygdals kornlov af 10. september 1920; dengang havde vi haft en kornpris på 30 kr., men så fandt han pludselig på at sætte prisen op til 43 kr. pr. td. Den første følge af Madsen-Mygdals høje kornpriser var, at ejendomspriserne steg, og det betød, at mange unge rykkede ind på ejendommen til en højere pris med det resultat, at de gik bankerot, da det vendte. Det viste sig, at det meget hurtigt skete. Da man nåede frem til januar 1922, havde man en pris